

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 150/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészáros a Ladislava Orosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5 T 151/2001 z 3. septembra 2008 v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 To 22/09 z 24. júna 2010 a sp. zn. 6 Tos 18/2015 z 9. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 151/2001 z 3. septembra 2008 v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To 22/09 z 24. júna 2010 a sp. zn. 6 Tos 18/2015 z 9. júna 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 151/2001 z 3. septembra 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 To 22/09 z 24. júna 2010, pretože tieto súdy *„nezhromažďovali dôkazy v jeho prospech, ale len tie, ktoré boli v jeho neprospech“*. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Tos 18/2015 z 9. júna 2015 vyčíta jeho formuláciu na s. 2, kde sa uvádza, že *„dôkazy, ktoré žiadal vykonať na súde 1. stupňa, neboli spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine“*.

Sťažovateľ súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou z podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Sťažovateľ sťažnosťou napáda rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 T 151/2001 z 3. septembra 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 To 22/09 z 24. júna 2010, ktorým bol uznaný vinným z trestného činu znásilnenia podľa § 241 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a z trestného činu súlože medzi príbuznými podľa § 245 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Tieto rozhodnutia sa stali právoplatnými ešte v roku 2010 (24. júna 2010).

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 14. januára 2016, teda zjavne po zákonom ustanovenej lehote, a preto ju ústavný súd odmietol ako podanú oneskorene.

Za oneskorene podanú považuje ústavný súd aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie práv uznesením sp. zn. 6 Tos 18/2015 z 9. júna 2015. Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 9. júna 2015, teda aj v tomto prípade bola sťažnosť ústavnému súde doručená po lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2016